

Özge
Yıldız

23 Nisan'ın gölgesinde bir hikâye

Özge Yıldız

Bazı tarihler vardır, yalnızca takvim yapraklarında yer kaplamaz, insanın hayatına da bir iz düşürür. 23 Nisan benim için tam olarak böyle bir gün. Çocukluğumuzda bayram sevinciyle iç içe geçen, kürsülerde okunan şiirlerle anlam kazanan bu tarih, yıllar sonra bambaşka bir anlam katmanına dönüştü hayatımda. 2020 yılının 23 Nisan'ında, Millî Düşünce Merkezi tarafından düzenlenen bir makale yarışmasına katıldım. Bu, dışarıdan bakıldığında sıradan bir katılım gibi görünebilir, ancak arka planında görünmeyen bir destek, bir yönlendirme ve belki de en önemlisi bir inanç vardı.

İnsan bazen kendi yolunu kendi çizdiğini düşünür. Oysa bazı dönemeçlerde, fark etmeden bir başkasının sesiyle yön bulur. Benim için o yarışmaya katılma kararı da böyle bir andı. İçimde yazma isteği vardı, düşüncelerim vardı, fakat onları görünür kılacak cesaret tam anlamıyla şekillenmemişti. İşte tam da o noktada, arka planda duran o destekçi figür devreye girdi. Belki bir cümleyle, belki bir bakışla, belki de yalnızca varlığıyla... İnsan bazen en büyük motivasyonu, kendisine inanan birinin sessiz desteğinde bulur.

O yarışmaya gönderdiğim yazı, aslında sadece bir metin değildi, birikmiş düşüncelerimin, sorgulamalarımın ve hayata bakışımın bir yansımasıydı. Yazmak, benim için yalnızca bir ifade biçimi değil, aynı zamanda bir anlamlandırma çabası aslında.

Yazı ile Yüzleşmek: En Dürüst Hesaplaşma

Yazı, insanın kendisiyle yaptığı en dürüst hesaplaşmadır. Kalem, kağıda değdiği anda, insan yalnızca düşündüklerini değil, hissettiklerini de ortaya koyar. Bu nedenle yazmak, bir anlamda kendi iç dünyanı görünür kılma cesaretidir.

O gün kaleme aldığım satırlar, bugün dönüp baktığımda bir başlangıcın işareti gibi duruyor. Ve o başlangıç, beklemediğim bir şekilde bir başarıyla taçlandı ve yarışmayı kazandım. Ancak zaman geçtikçe şunu fark ettim. Asıl kazanç, o ödül değil. O sürecin bana kazandırdığı farkındalıktı. Çünkü insan bazen bir başarıyla değil, o başarıya giden yolda dönüşüyor.

Bu kazanım, sadece bir ödül ya da bir sıralama değildi. Daha önemlisi, yazdıklarımın bir karşılık bulduğunu görmektir. Yazımın yayımlanması, düşüncelerimin daha geniş bir kitleyle buluşması, insanın kendi sesini duyurabilmesi açısından son derece kıymetliydi. Yazdıkça, yalnız olmadığımı fark ettim. Benim gibi düşünen, sorgulayan, anlamaya çalışan insanlar vardı. Ve bu farkındalık, insanı daha da derinleşmeye itiyor. Çünkü düşünce, paylaşıldıkça çoğalan bir şey.

Ardından gelen süreçte, Millî Düşünce Merkezi ailesine katılmam bu yolculuğun en önemli kavşaklarından biri oldu. Bir yapının parçası olmak, yalnızca birey olarak üretim yapmakla sınırlı kalmamayı gerektiriyor. Ortak bir düşünce ikliminde yer almak, farklı fikirlerle karşılaşmayı, eleştirilmeyi ve yeniden düşünmeyi zorunlu kılıyor. Bu da insanı hem zihnen hem de karakter olarak olgunlaştırıyor. Altı yıldır bu ailenin içinde bulunmak, bana yalnızca sorumluluk değil, aynı zamanda bir düşünce disiplini kazandırdı.

Tarihin Eşiğinde: 23 Nisan 1920

23 Nisan'ın tarihî derinliğine daha yakından bakmak gerekiyor. Çünkü 23 Nisan 1920'de açılan Türkiye Büyük Millet Meclisi, yalnızca bir yönetim organının doğuşu değil, aynı zamanda bir milletin

kendi kaderine sahip çıkma iradesinin kurumsallaşması. Bu tarih, Osmanlı İmparatorluğu'nun çözülüş sürecinden çıkan bir toplumun, yeniden ayağa kalkma ve kendi geleceğini belirleme kararlılığının en somut göstergesi.

O gün Ankara'da açılan meclis, aslında sadece bir bina değil, bir fikrin ete kemiğe bürünmüş hâli. "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir" sözü, bir slogan olmanın ötesinde, asırlar boyunca süregelen yönetim anlayışına karşı köklü bir kırılmayı temsil ediyor. Bu kırılma, sadece siyasi bir dönüşüm değil, aynı zamanda zihni bir devrim... Çünkü bir toplumun kendisini özne olarak görmeye başlaması, onun kaderini de yeniden yazması anlamına geliyor.

Çocuğu Merkeze Almak: Bir Medeniyet Anlayışı

23 Nisan çocuklara armağan edilmesi, üzerinde özellikle durulması gereken bir mesele. Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı, yalnızca bir bayram değil, bir medeniyet anlayışının yansımasıdır. Çocuğu merkeze almak, aslında geleceği merkeze almaktır. Çünkü çocuk, şekillenebilir, geliştirilebilir ve yönlendirilebilir bir potansiyeldir. Ona verilen değer, toplumun yarınlarına yapılan en büyük yatırımdır.

Ancak tam da bu noktada, bu idealin karşısına dikilen rahatsız edici bir gerçekliği görmezden gelmek mümkün değil. Çünkü çocukları merkeze aldığımızı söylediğimiz bir dünyada, onların en güvende olması gereken yerlerin okulların zaman zaman şiddetle anılır hâle gelmesi, üzerinde uzun uzun düşünülmesi gereken bir çelişki yaratıyor. Türkiye'de de farklı zamanlarda, Siverek ve Kahramanmaraş gibi şehirlerde okullarda yaşanan şiddet olayları, bizi derinden yaraladı.

Bu olayları yalnızca haber bültenlerinden geçen kısa başlıklar olarak okumak, aslında onları anlamamayı tercih etmekle eşdeğer. Çünkü her şiddet vakası, görünenin ötesinde, biriken bir sessizliğin dışavurumu. Bir çocuğun, bir gencin ya da bir bireyin şiddete yöneldiği an, çoğu zaman o anın değil, yıllar boyunca biriken ihmalin, anlaşılmamanın ve yalnızlığın sonucu. Okul dediğimiz yer, sadece bilgi aktarılan bir mekân değil, aynı zamanda bireyin kendini tanıdığı, kabul gördüğü ya da dışlandığı bir sosyal alan. Eğer bu alan, bir çocuk için aidiyet üretmiyorsa, zamanla bir yabancılaşma mekânına dönüşebilir.

Burada asıl mesele, güvenliği yalnızca fizikî önlemlerle sınırlı görme yanılgısıdır. Kameralar, güvenlik görevlileri, kapılar... Bunların hiçbiri, bir çocuğun iç dünyasında büyüyen kırılmayı tek başına engelleyemez. Çünkü şiddet, çoğu zaman dışarıdan içeri girmez. İçeride, görünmeden büyür. Bir bakışta, bir sözde, bir dışlanmışlık anında kök salar. Ve biz çoğu zaman, sonucu gördüğümüzde şaşırırız, oysa nedenler uzun zamandır oradadır.

Siverek ve Kahramanmaraş'da yaşanan ve eğitim ortamlarına sirayet eden bu tür olaylar, bize şunu gösteriyor. Sorun yalnızca bireyin değil, aynı zamanda toplumun bir meselesi. Çünkü bir çocuk, sadece ailesinin değil, içinde yaşadığı toplumun da aynası. Onun öfkesi, korkusu ya da kırgınlığı, çoğu zaman daha geniş bir yapının yansıması.

Modern çağın en büyük açmazlarından biri de burada ortaya çıkıyor. Bilgiye erişim hiç olmadığı kadar kolay, ancak insanı anlamak hiç olmadığı kadar zor. Çocuklar daha fazla şey biliyor, ama belki de daha az anlaşılıyor. Sosyal medya, hızlı tüketilen içerikler ve sürekli kıyas üzerine kurulu bir yaşam biçimi, bireyin iç dünyasını derinleştirmek yerine yüzeyselleştiriyor. Bu yüzeysellik içinde büyüyen bir çocuk, kendini ifade edecek alan bulamadığında, bazen en uç yolları seçebiliyor.

Oysa 23 Nisan'ın ruhu, tam olarak bunun karşısında durur. Bu bayram, çocuğu sadece bir "gelecek" olarak değil, bugünün öznesi olarak görür. Onu dinlemeyi, anlamayı ve ciddiye almayı gerektirir. Eğer biz bu ruhu sadece törenlerde yaşatır, gündelik hayatımızda ihmal edersek, o zaman ortaya

çıkan her şiddet vakası, biraz da bu ihmalin sonucu olur.

Bu nedenle mesele, sadece bu tür olayları kınamak ya da önlem almak değil, daha derine inmek zorunda. Bir çocuğun kendini değerli hissettiği, duyulduğu ve kabul gördüğü bir ortam inşa edemediğimiz sürece, hiçbir güvenlik önlemi tam anlamıyla yeterli olmayacak. Çünkü gerçek güvenlik, yalnızca fizikî değil, aynı zamanda duyguya dayalı bir zeminde kurulur.

Ve belki de en acı gerçek şu, bir çocuğun kaybı, sadece bir bireyin değil, bir ihtimalin, bir geleceğin kaybıdır. Bu yüzden 23 Nisan'ı anlamak, sadece geçmişin büyük ideallerini hatırlamak değil aynı zamanda bugünün kırılğan gerçeklikleriyle yüzleşme cesareti göstermektir.

İşte tam da bu noktada, 23 Nisan'ın temsil ettiği "egemenlik" kavramını yeniden yorumlamak gerekiyor. Bugün egemenlik sadece siyasî bir kavram değil, aynı zamanda zihnen bir bağımsızlık meselesi. Kendi fikrini üretebilen, sorgulayabilen ve eleştirebilen bireyler yetiştirmek, bu bayramın ruhuna en uygun yaklaşım olacak. Çünkü gerçek bağımsızlık, yalnızca coğrafi sınırlarla değil, düşünce özgürlüğü ile mümkün.

Yazmak ve Sorumluluk: Görünür Düşünce

Benim 23 Nisan 2020'de başlayan yazı yolculuğum da tam olarak bu noktaya temas ediyor. Yazmak, benim için düşünmenin görünür hâle gelmesi demek. Bir fikri kelimelere dökmek, onu hem kendine hem de başkalarına karşı sorumlu kılıyor. Bu nedenle yazı, sadece bireye yönelik bir ifade değil, aynı zamanda topluma bir katkı sağlıyor. Her yazı, küçük de olsa bir iz bırakıyor ve bu izler zamanla bir hafızaya dönüşüyor.

Toplumun hafızası dediğimiz şey, aslında bireyin hikâyelerinin birleşiminden oluşuyor. Her birey, kendi deneyimiyle bu hafızaya katkıda bulunuyor. Benim hikâyem de bu büyük bütünün küçük bir parçası. Ancak her parça, bütünü anlamlı kılıyor. Bu nedenle yazmak, sadece kendini ifade etmek değil, aynı zamanda bir sorumluluk hâli.

Bir Dönüm Noktası: Görünmeyen Destek

Bugün, o yarışmaya katılmamı sağlayan destekçiyi düşündüğümde, aslında onun bana sadece bir fırsat sunmadığını, aynı zamanda bir bakış açısı kazandırdığını fark ediyorum. Çünkü insanın hayatındaki bazı anlar, görünenden çok daha büyük anlamlar taşıyor. O anlar, zamanla bir dönüm noktasına dönüşüyor.

23 Nisan da böyle... İlk bakışta bir bayram, bir tören, bir gelenek gibi görünür. Oysa derininde, bir milletin yeniden doğuşu, bir çocuğun umudu, bir bireyin kendi sesini bulma çabası var. Bu nedenle 23 Nisan'ı anlamak, sadece geçmişini bilmekle değil, onu bugüne taşıyabilmekle mümkün.

Sonuç olarak, 23 Nisan benim için artık sadece geçmişini anmak değil, aynı zamanda bugünü anlamak ve geleceği kurmak demek. Yazdıkça büyüyen, düşündükçe derinleşen bir yolculuğun simgesi. Ve her yıl yeniden geldiğinde, bana hem nereden geldiğimi hem de nereye gitmem gerektiğini hatırlatıyor.

Çünkü bazı günler vardır, sadece yaşanmaz, insanın içinde yaşamaya devam eder. Ve bazı hikâyeler vardır, sadece anlatılmaz, nesilden nesile aktarılan bir bilinç hâline gelir. Benim 23 Nisan hikâyem de tam olarak böyle bir hikâye...